

LÄCKBERG FEXEUS

MENTALISTI

Suomentanut Kirsi Kokkonen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos: *Box*

Copyright © 2021 Camilla Läckberg and Henrik Fexeus
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2021
ISBN 978-951-1-38812-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

HELMIKUU

TUVA RUMMUTTAA STRESSAANTUNEENA sormiaan tiskiä vasten. Hän on edelleen työpaikalla, kahvilassa Hornstullissa, vaikkei pitäisi. Juuri kulmapöytään istahtanut asiakas katsoo häntä ärsyyntyneenä ja hän vastaa murhaavalla katseella. Hän painaa miehen ulkonäön mieleen ja päättää, ettei tämä saisi cappuccinoonsa sydäntä seuraavalla kerralla. Pystyssä olevan keskisormen kuvan ehkä.

Tuva ärsyyntyy kun on myöhässä. Ja nyt hän on todella myöhässä. Hän vetää vaaleat hiuksensa hajamielisesti korvan taakse. Linus olisi pitänyt hakea päiväkodista puoli tuntia sitten. Päiväkodin henkilökunnan tuimille ilmeille Tuva on jo immuuni. Hän on nähnyt ne niin usein, etteivät ne enää vaikuta häneen. Mutta hänen kaksivuotias poikansa tulee surulliseksi. Eikä Tuva ole sellainen ihminen, joka haluaisi tehdä lapsen surulliseksi tahallaan. Varsinkaan Linusta. Hän ei tiedä, miten monta kertaa on sanonut, että voisi kuolla poikansa puolesta. Todellisuus ei kuitenkaan aina ole helppo. Vaikka luoja kyllä tietää, että hän yrittää. Niin pirun paljon. Hän riisuu esiliinansa, avaa siivouskaapin oven ja heittää vaatteen pursuavaan pyykkikasaan. Hän ei voi lähteä ennen toisen työntekijän saapumista. Missä helvetissä se tyyppi viipty?

Martin, Linuksen isä, oli matkalla sinä päivänä kun hänen poikansa oli määrä syntyä. Tuva ei syyttänyt miestä siitä. Hänen synnytyksensä oli alkanut äkillisesti kaksi viikkoa ennen laskettua aikaa, ja hän oli mennyt sairaalaan ambulanssilla. Sen sijaan hänestä oli ollut kummallista, ettei Martin ollut käynyt katsomassa häntä synnyttäneiden osastolla synnytyksen jälkeisinä päivinä. Synnytykseen oli liittynyt komplikaatioita. Hän oli ollut liian pökerryksissä, jotta olisi muistanut kaiken. Hänellä oli vain hämäriä mielikuvia lääkäristä, joka oli vähän väliä ottanut kokeita sekä vauvasta että hänestä ja vakuuttanut kaiken olevan hyvin. Martin vakuutteli samaa niissä lyhyissä teksti-

viesteissä, jotka lähetti Tuvan sairaalassaolon aikana. Martin sanoi kyllä tulevansa, hänen piti vain hoitaa muutama asia ensin. Mutta vaikka päivät sairaalassa olivat hämärän peitossa, Tuva muisti erittäin selvästi tyhjän asunnon, joka häntä ja Linusta odotti heidän tullessaan kotiin. Sillä aikaa, kun Tuva oli synnyttänyt ja taistellut heidän yhteisen poikansa puolesta, Martin oli hakenut tavaransa ja häipynyt. Nähtävästi se oli se asia, joka hänen oli pitänyt ”hoitaa”. Tuva ei ollut nähnyt tai kuullut siitä pelkurista mitään sen jälkeen. Ehkä ihan hyvä niin – hän olisi todennäköisesti murhannut miehen, jos tämä olisi ilmaantunut paikalle.

Sen sijaan Tuva ja Linus olivat kamppailleet maailmaa vastaan kahdestaan. Paitsi että maailma tuli tuon tuostakin heidän väliinsä. Kuten nyt. Iltapäivävuoron Danielin olisi pitänyt tulla jo tunti sitten. Mutta hän ei ole tullut vielääkään. Tuvan oli ollut pakko soittaa ja herättää hänet. Puoli kahdelta iltapäivällä. Oliko Tuva itse ollut yhtä vastuuton 21-vuotiaana? Luultavasti oli. Ilmankos heillä ei synkannut. Tuva katsoo rannekelloaan.

Hel. Vet. Ti.

Hän pukee pipon ja untuvatakin ja tekee kaksi tuplaespressoa. Toisen posliinimukiin ja toisen pahvimukiin.

Luultavasti Matin on taas pitänyt jäädä päiväkotiin odottamaan häntä. Matin, jota hänen poikansa on alkanut kutsua isäksi. Aina kun niin tapahtuu, Matti katsoo Tuvaa sillä tietyllä tavalla. Katseella, joka tarkoittaa, että hänen pitäisi viettää enemmän aikaa poikansa kanssa, työssäkäynnin sijasta. Kiitos vain huonosta omastatunnosta. Aivan kuin ei riittäisi, että hän joutuu näkemään Linuksen kyyneleet kun poika ei taaskaan tiedä, milloin äiti tulee.

Espresso on valmiina juuri sopivasti Danielin lampsiessa tukka pystyssä ovesta. Helmikuun ankara kylmyys tunkeutuu sisään hänen mukanaan ja jotkut asiakkaat hytisevät mielenosoituksellisesti, mutta Daniel ei näytä huomaavan sitä. Tai sitten hän ei välitä. Miten Tuva saattoikin joskus pitää tyyppiä hyvännäköisenä?

”Tässä”, Tuva yrittää saada tokaisuun niin paljon viileyttä kuin yhteen sanaan pystyy ja työntää posliinimukin miestä kohti. ”Tunnet tarvitsevan sitä. Minä häivyn.”

Hän ei odota vastausta, vaan ottaa pahvimukin käteensä ja ryntää ulos lumeen, joka ei vielä ole tehnyt elettäkään sulaakseen. Tuva on hieman liian varomaton ja juoksee suoraan päin raihnaista vanhaa paria.

”Anteeksi, myöhässä, pitää mennä päiväkotiin”, hän mumisee nopeasti katsomatta pariskuntaa.

”Jaha, vai niin, mutta lapset voivat yllättää. He voivat pärjätä ihmeen hyvin aivan itsekseen.”

Ääni on ystävällinen, ei moittiva.

Tuva ei vastaa, mutta on helpottunut kun hänen kömpelyydestään ei näytä syntyvän riitaa. Ihmiset ovat niin uskomattoman lyhytpinnaisia. Asiakkaat ovat monta kertaa vaatineet kemiallisen pesun lisäksi myös mojovaa rahallista korvausta, jos hän on sattunut läikyttämään hieman kahvia heidän päälleen. Hän hymyilee vanhalle parille anteeksipyytävästi. Tuvan kädessä oleva kahvi läikkyy ja muistuttaa häntä siitä, ettei hänellä todellakaan ole aikaa tällaiseen. Hän puristaa suustaan vielä yhden anteeksipyyntönsä ja lähtee puolijuoksua kohti metroa kulauttaen espresson vauhdissa kurkkuunsa. Kuuma kahvi polttaa, ensin kielellä ja sitten vatsassa. Maistuu kemikaalilta. Melkein kuin lääkkeeltä. Hänen pitää puhdistaa kahvikone. Ulkoilman kylmyys saa kahvin tuntumaan vielä kuumemmalta.

Tuva päättää, että menisi Linuksen kanssa päiväkodista takaisin kahvilaan. Daniel saa tarjota pojalle kaikki pullat ja leivokset, jotka tämä haluaa. Se on vain oikeus ja kohtuus. Hittoon makaronit ja lihapullat tänään. Huomenna Tuva matkustaisi pois. Mutta tänä iltana hän ja Linus olisivat kahdestaan.

Hän saavuttaa metroaseman portaat juuri, kun jalat yllättäen pettävät alta. Hän huudahtaa ja saa otteen porraskaiteesta viime hetkellä, jottei kaatuisi maahan. Hän on varmaan kompastunut. Niin kiire hänellä ei ole, että menisi mustelmilla päiväkotiin.

Hän yrittää nousta ylös, mutta on kuin jalkojen luut olisivat kadonneet. Jalat pettävät hänen allaan. Hän tuntee huimausta. Pahoinvointia. Ihan kuin hän pyörtyisi pian. Sama tunne kuin silloin, kun hän sai kaikki ne lääkkeet sairaalassa. Synnytyksessä.

Linus.

Minä tulen.

Hän yrittää vetää itsensä kaiteen avulla ylös, mutta käsivarret ovat kilometrien pituiset. Kaide leijuu korkealla hänen päänsä yläpuolella, eikä hänellä ole enää käsitystäkään siitä, miten se toimii. Tummat läikät tanssivat hänen näkökenttensä laidalla. Yhtäkkiä maailma pyörii monta kierrosta ympäri ja pieni ääni hänen sisällään sanoo, että hän putoaa raput alas. Hän ei tunne sitä lainkaan.

Herätessään Tuva huomaa ensimmäisenä, että hänen niveliinsä satuu. Hän makaa epämukavasti. Hän maiskuttaa huuliaan ja rykäisee. Suu on kuiva. Jäämiä tympeästä mausta, jota hän ei tunnista. Tietoisuuden palautuminen kestää muutaman sekunnin. Sitten Tuva tajuaa, ettei hän edes makaa. Hän istuu polvillaan, hieman eteenpäin kumartuneena. Seinät painavat häntä kaikista suunnista. Myös ylhäältä, hänen niskaansa vasten.

Aivan kuin hän olisi ahtaassa laatikossa.

Kipu on niin kova, ettei tämä voi olla unta. Mutta ei tämä voi olla tottaakaan. Ei voi. Ja kuitenkin. Puun haju on aivan liian todellinen. Valo siivilöityy lyhyiden kapeiden rakojen läpi muodostaen suoralukmioita hänen paljaille jaloilleen ja käsivarsilleen. *Paljaille...* Missä vaatteet ovat? Häneltä puuttuu paitsi takki myös huppupusero. Ja farkut. Joku on riisunut hänet. Hän istuu toppi ja alushousut päällä. Tämä ei voi olla totta.

Hän maiskuttaa taas huuliaan. Kemiallinen maku tuntuu vielä hänen suussaan. Kahvissa täytyi olla jotakin. Joku oli laittanut siihen jotakin hänen huomaamattaan. Ja hän oli ollut liian stressaantunut huomatakseen. Hän oli juonut kaiken.

Ihoa pistele, kun adrenaliini alkaa virrata kehossa. Hänen on päästävä ulos. Hän huutaa ja työntää laatikon sivuja niin kovaa kuin pystyy. Puu antaa periksi, muttei tarpeeksi, jotta halkeaisi tai jotta laatikko avautuisi. Hän ei voi potkia, koska istuu polvillaan – hän voi vain hakata seiniä, jotka ovat aivan liian lähellä, jotta lyönteihin saisi voimaa. Äkkiä hänen toiselle puolelleen ilmestyy varjo. Laatikon ulkopuolella on joku.

”Päästä minut ulos!” Tuva huutaa. ”Mitä sinä teet!”

Kukaan ei vastaa. Tuva kuitenkin tuntee läsnäolon. Hän kuulee hengityksen. Hän huutaa uudelleen, mutta hiljaisuus on edelleen yhtä tiivis. Yhtä uhkaava. Pistävä tunne leviää kaikkialle ihoon. Tuva hakkaa puuseiniä uudella tarmolla, mutta ahtaassa tilassa hän ei saa lyön-teihin tarvitsemaansa voimaa.

”Mitä sinä haluat?” Tuva huutaa ja yrittää estää kyyneleitä.

”Päästä minut ulos, ole kiltti, niin voimme jutella. Minun pitää hakea Linus!”

Hän vilkaisee rannettaan. Rannekellon lasi on rikki ja viisarit ovat pysähtyneet tasan kello kolmen kohdalle. Matti on varmasti jo soittanut ja yrittänyt saada häntä kiinni. Ehkä mies on alkanut ihmetellä, missä hän on. Ehkä hän on alkanut etsiä Tuvaa ja löytää hänet laatikosta hetkenä minä hyvänsä. Ehkä... ehkä Tuva on usein tullut päivä-kotiin vielä paljon myöhemmin.

Kukaan ei etsi häntä.

Koska kukaan ei vielä kaipaa häntä.

Kukaan ei tiedä, että hänet on kidnapattu.

Kidnapattu. Tuva sisäistää sanan merkityksen, ja hänen on vaikea hengittää. Laatikon läheltä kuuluva metallinen ääni saa hänet säpsähtämään.

”Haloo?” hän huutaa.

Alhaalla olevasta raosta hänen vasemmalta puoleltaan pistetään sisään jotakin terävää ja hopeanväristä. Se muistuttaa miekan kärkeä. Metalliterä liukuu hitaasti sisälle laatikkoon. Tuva yrittää siirtää reitensä pois terän tieltä, mutta laatikossa on liian ahdasta. Hän ei pääse minnekään. Miekan kärki osuu reiteen ja painuu voimalla ihoa vasten. Se sattuu, vaikkei terä olekaan aivan yhtä terävä kuin miltä näyttää.

”Ai, mitä sinä teet!” Tuva huutaa. ”Lopeta!”

Miekan terä painuu lujemmin reittä vasten, kunnes se lävistää ihon ja tippa verta pirskahtaa iholle. Liike on kokeileva. Aivan kuin ulkopuolella oleva hahmo testaisi jotakin. Tuva huutaa uudestaan, muttei oikein itseään kuule ääntään. Sitten paine yllättäen kevenee ja terää vedetään muutaman senttimetrin verran taaksepäin.

Käynnistyvän moottorin ääni. Miekan terä alkaa täristä ja liikkuu

taas eteenpäin. Tällä kertaa se ei pysähdy osuessaan Tuvan jalkaan. Tuva kiljuu suoraa huutoa terän viiltäessä reisilihasta. Miekka jatkaa kulkuaan syvemmälle kudokseen, ja Tuvan huuto ylittää moottorin äänen. Kipu on valtava. Värien ilotulitus peittää hänen näkökenttänsä, kun hermopäät ovat liekeissä. Maailma katoaa. On vain kipu. Miekka osuu reisiluuhiin, terän tärinä välittyy luustoon ja saa koko Tuvan tärisevän. Hän oksentaa tahattomasti, itsensä ja verisen miekan vuoksi. Terä katkaisee reisiluun ja jatkaa lihaksen läpi ulos. Miekan kärki näyttää lähes riettaalta työntyessään ihosta esiin. Veri alkaa välittömästi pulputa juuri syntyneestä reiästä. Neste seuraa jalan kaarta ja kertyy lataköksi Tuvan alle. Eikä miekka pysähdy. Se jatkaa toista jalkaa kohti. Tuva ei vielä kukaan pysty liikkumaan.

”Lopeta, ole kiltti, lopeta”, hän pyytää itkun läpi. ”Minun pitää hakea Linus. Olen myöhässä. Hän on yksin.”

Kun miekka kulkee hänen toisen jalkansa läpi, Tuva on valmistautunut kipuun. Mutta siihen ei voi valmistautua. Tuva huutaa täyttäk kurkkua ja toivoo menettävänsä tajunsa, tulevaisuuden hulluksi, mitä tahansa välttyäkseen tuntemasta enempää. Kuluu muutama sekunti. Ikuisuus. Tuva ei näe enää mitään. Lopulta terä on lävistänyt hänen molemmat jalkansa ja kulkee laatikon vastakkaisella puolella olevasta raosta ulos. Viimein miekan tärinä loppuu.

Mutta moottorin ääni jatkuu.

Jokin pistää häntä hartian takaosaan, ja se osa Tuvasta, jossa hänen järkensä on, kuolee. Hän tuntee aivan fyysisesti, kuinka osa hänen aivoistaan luhistuu. Sillä tietenkin myös hänen takanaan on rakoja. Hän yrittää kumartua eteenpäin päästäkseen hartiaa lähestyvää miekkaa karkuun, mutta liike saa reidet polttelemaan vielä enemmän. Eikä Tuva ole enää läsnä. Hän on synnytyssosastolla taistelemassa poikansa vuoksi, hän on kahvilassa, josta sai työn puhtaalla tuurilla, hän kuhertelee Danielin kanssa, hän on Martinin kanssa ja mies sanoo rakastavansa häntä. Hän kuulee ruston ja selkädudoksen rusentuvan ja ajattelee, että Linuksella on tapana kutsua Mattia isäksi.

Sitten hän katsoo alas ja näkee, kuinka solisluun alla oleva iho kohoaa ennen kuin se puhkeaa, ja miekka tulee ulos hänen etupuoleltaan. Kuin taikatempussa. Hän on taikurin avustaja, ja pian hänelle

taputetaan. Hän on nähnyt sen tv:ssä. Hänen rinnastaan pulppuava veri värjää topin punaiseksi miekan jatkaessa seinässä olevaa rakoa kohti. Raudan haju peittää kaiken.

Linuksen siniset silmät hänen edessään.

Jätätkö sinäkin minut, äiti?

Kurkusta kuuluu pelkkää ininää kun hän yrittää puhua.

”Ole kiltti. Olen myöhässä.”

Laatikon ulkopuolella joku liikuttaa jotakin. Yksi hänen kasvojensa edessä olevista raoista tummuu. Kolmas miekka. Sen etäisyys Tuvan päästä on vain muutama kymmenen senttimetriä. Kaksi hänet jo lävistävää miekkaa pitävät hänet paikallaan.

”Ei enää”, hän kuiskaa.

Miekka liikkuu hitaasti, mutta etäisyys on aivan liian pieni. Hän näkee kiiltävän kärjen kunnes se on liian lähellä, jotta silmät pystyisivät tarkentamaan siihen.

Linus. Anteeksi. Äiti rakastaa sinua.

Tuva hätkähtää kärjen koskettaessa oikeaa silmäkulmaa. Miekka jatkaa kulkuaan ja puhkaisee silmän. Jotakin kosteaa valuu Tuvan poskelle, ja hän sokeutuu oikealta puolelta. Mutta häntä ei satu. Aina-kaan enää ei satu.

Miksi haisee palaneelta? Se on Tuvan viimeinen ajatus.

Sitten miekka tunkeutuu hänen aivoihinsa.

MAALISKUU

VINCENT LÖI KÄMMENENSÄ täydellä voimalla pöytään. Teatteriyleisö veti äänekkäästi henkeä. Vincent rypisti otsaansa, piti draamattisen tauon ja katsoi sitten yleisöä kättään kohottaen. Sen alta ilmestyi lyttääntynyt valkoinen paperipussi. Yleisöstä kuului hermostunutta naurua hänen pyyhkäistessään roskat lattialle.

”Ei myöskään pussi numero viisi”, hän sanoi.

Näyttämö oli pimeä yksinäistä kohdevaloa lukuun ottamatta. Lamppu osoitti häntä, pöytää ja vieressä seisovaa naista. Paljas valo korosti esityksen päätösnumeron vakavuutta. Oli aivan hiljaista. Show’n viimeisessä numerossa ei ollut edes musiikkia. Niin oli epä-mukavampaa. Aluksi pöydällä oli ollut viisi alassuun käännettyä ja numeroitua paperipussia. Kaksi niistä Vincent oli jo lyönyt kädellä kasaan.

”Kolme jäljellä”, hän sanoi ja katsoi naista. ”Magdalena, älä katso noita *kolmea* pussia, koska silloin pystyn seuraamaan silmänliikkeitäsi. Mutta pidä mielessäsi, minkä pussin alla suuri naula on. Vain sinä tiedät, missä se on. Yleisö ei nähnyt, minne piilotit sen, enkä minäkään. *Kolme*. Muista kuinka terävä naula oli, kun tunnustelit sitä. Mieti.”

Nainen hikoili vuolaasti. Spottivalo lämmitti, mutta hän oli myös yhtä hermostunut kuin muu yleisö. Luultavasti hermostuneempi. Vincent tutki häntä tarkkaan.

”Et reagoinut sanaan ’kolme’, vaikka sanoin sen juuri kolme kertaa”, Vincent sanoi. ”Se ei siis varmaankaan ole siellä.”

Hän löi kätensä voimalla pussin numero kolme päälle ennen kuin yleisö ehti reagoida. Jotkut katsomossa huudahtivat paukahduksen vuoksi.

Kaksi pussia jäljellä. Hänellä oli viidenkymmenen prosentin mahdollisuus satuttaa itsensä todella pahasti. Hän ei ymmärtänyt, miksi

edelleen esitti tätä numeroa. Kaikki, jotka sitä esittivät, loukkasivat itsensä ennemmin tai myöhemmin. Se oli väistämätöntä, jos numeron teki tarpeeksi monta kertaa. Yleisö ei kuitenkaan saanut nähdä, että hän oli oikeasti huolissaan. Tärkeä osa tempua oli vaikuttaa olevansa varmempi kuin todellisuudessa oli.

”Numerot kaksi ja neljä jäljellä”, hän sanoi naiselle. ”Ajattele naulaa mielessäsi. Kaikkia kahtakymmentä senttimetriä.”

Nainen sulki silmänsä ja nyökkäsi surkeana.

”Muistatko miten se kiils, kun pistit sen pystyyn. Näistä kahdesta pussista toisen alle. Sen, jota me *emme* halua minun lyövän.”

”Mutten tiedä muistanko oikein”, nainen vaikeroi.

Vincent kohotti toista kulmakarvaansa. Tunnelma teatterissa oli niin tiheä, että sitä olisi voinut leikata veitsellä. Kaksi pussia. Hän nosti kätensä toisen yläpuolelle. Sitten hän siirsi sen toisen pussin ylle. Toinen lopettaisi show’n raikuviin suosionosoituksiin. Toinen lävis-tettyyn kehonosaan ja kiireelliseen ambulanssikyytiin.

”Avaa silmät”, Vincent sanoi.

Nainen avasi silmänsä vastahakoisesti ja katsoi pusseja siristellen. Vincent tarkkaili häntä. Sitten mies kohotti kätensä lyödäkseen toista pusseista, mutta huomasi naisen silmien laajenevan paniikista kämmenen liikkua alaspäin. Vincent siirsi vauhdissa kättään ja löi sitten toista pussia kovaa. Nainen huusi täyttä kurkkua käden läimäh-täessä pöytään. Vincent odotti muutaman sekunnin pää kumarassa. Sitten hän pyyhkäisi riemukkaasti tyhjän pussin lattialle ja nosti jäl-jellä olevaa pussia. Sen alla oleva naula osoitti suoraan ylöspäin kuin keihäs ja kiils kylmässä valossa kuolettavasti. Yleisö mylvi ja nousi seisomaan, ja musiikki alkoi soida. Hän signeerasi naulan permanent-titussilla, pisti sen pussiin ja ojensi silminnähdän helpottuneelle nai-selle, jota autettiin pois näyttämöltä.

Vincent asettui näyttämön etureunalle ja levitti käsivartensa. Hänen ei tarvinnut teeskennellä helpotusta.

Aplodit olivat korviahuumaavat. Gävle Teaterin esitys oli ohi. Vincent kumarsi dramaattisesti ja kiinnitti katseensa yleisöön. Liikkuva valo sokaisi hänet niin, ettei hän nähnyt yleisöään, mutta hän käyt-täytyi kuin olisi nähnyt. Jujuna oli katsoa suoraan eteen ja teesken-

nellä ottavansa katsekontakti jonkun kanssa. Hän nauroi pimeyteen, jossa tiesi 415 henkilön nyt nousevan ja taputtavan Vincent Walderille, Mestamentalistille.

”Kiitos kun tulitte”, hän huusi suosiosoitusten läpi.

Taputukset ja vihellykset voimistuivat. Teatteri oli täynnä. Ilta oli ollut hyvä. Jopa erittäin hyvä. Se nainen ei ollut tullut paikalle. Se nainen, joka aiheutti huolta. Iltoina, jolloin hän ei tullut, Vincent oli helpottuneempi kuin halusi tunnustaa itselleen.

Hän vastusti kiusausta varjostaa silmänsä kädellä nähdäkseen seisten taputtavat ihmiset. Hän oli työskennellyt kovasti tätä varten, tämä oli hänen nautinnon hetkensä. Kuitenkin pelkkä adrenaliini piti hänet enää pystyssä. 415 paikkaa. 41 plus 5 oli 46, sama kuin hänen ikänsä. Ainakin vielä muutaman viikon.

Lopeta.

Sen pirun naulan kanssa meinasi käydä hullusti tänään. Ja se oli ollut viimeinen numero kaksi tuntia kestävä show’n aikana. Hiki valui selkää pitkin ja aivot tuntuivat kiehuvan.

Kuten sanottu, suuri salaisuus ei ollut kyky ennustaa yleisön käytöstä tai luoda illuusiota siitä, että hän osaisi lukea heidän ajatuksensa. Jujuna oli saada temppu näyttämään helpolta samalla kun hänen aivonsa kävivät täydellä teholla. Teatterin aulassa oleva juliste kehui hänen olevan ”The Master Mentalist”, mutta hän toivoi, ettei olisi suostunut nimiehdotukseen. Se oli liian... epähieno. Rahvaanomainen. Mutta toisaalta sen taakse pystyi hyvin kätkeytymään. Se sai hänet kuulostamaan keksityltä hahmolta. Ei ihmiseltä, joka mie-luiten olisi mennyt takahuoneen lattialle makaamaan ja hengittelemään kymmeneksi minuutiksi. Ja nyt, kun näytös oli ohi, oli tärkeää saada ajatukset taas hallintaan ennen kuin ne vaeltaisivat omaan suuntaansa. Tänä iltana siihen meni tavallista kauemmin.

Hallinta. Kahdeksan kirjainta. Yhtä monta kuin parvilla oli rivejä.

Lopeta.

Vincent nosti katseensa etummaisen parven suuntaan. Hän oli saanut neljän siellä istuvan katsojan unohtamaan nimensä ensimmäisen näytöksen aikana. 23 paikkaa jokaisella parvirivillä. 184 paikkaa.

Joku parvella vihelsi kimeästi.

Vedä syvään henkeä, älä vie ajatusta loppuun.

184 paikkaa. Kahdeksastoista neljättä oli myös kiertueen viimeisen esityspäivä. Ja 23 paikkaa rivillä, 8 riviä, 2 plus 3 plus 8 oli 13. Niin monta esitystä hänellä oli jäljellä ennen sitä.

Lopeta, lopeta, lopeta.

Hän puri itseään kovaa kieleen.

Vincent kumarsi viimeisen kerran. Sitten hän poistui näyttämöltä. Hän pysähtyi sivutilaan johtavan samettiverhon taakse ja alkoi laskea hiljaa mielessään. Yksi. Jos aplodit jatkuisivat edelleen, kun hän oli laskenut kymmeneen, hän juoksisi vielä kerran näyttämölle kiittämään aplodeista. Kaksi. Varjo irtaantui sivutilan pimeydestä. Noin kolmekymppinen nainen. Kolme. Vincent meni aivan kylmäksi. Nainen oli sittenkin tullut. Neljä. Mutta tällä kertaa nainen ei näköjään aikonut odottaa näytöksen loppuun ennen kuin ryntäsi näyttämölle. Viisi. Miten nainen oli onnistunut pääsemään lavan taakse? Kukaan ei saanut olla siellä Vincentin esityksen aikana. Se joka oli päästänyt naisen sinne joutuisi tekemisiin Vincentin kanssa. Hän oli pyytänyt varautumaan naisen tuloon. Mutta estämään, ei auttamaan naista. Kuusi. Nyt hän joka tapauksessa näkisi, miltä nainen näytti. Tummat hiukset poninhännällä. Pooloneule. Musta jakku. Seitsemän. Silmät, jotka avautuivat pikkuriikkisen, kun hän valmistautui puhumaan. Vincentillä ei ollut mitään aavistusta siitä, miten vaarallinen nainen oli. Kahdeksan. Vincent antoi naiselle merkin olla hiljaa ja osoitti lavaa peukalollaan, jotta nainen ymmärtäisi, ettei Vincent ollut vielä lopettanut. Ehkä oli olemassa jokin toinen reitti, jonka kautta hän pääsisi lavalta pois loppukumarrusten jälkeen. Yhdeksän. Yritä olla ajattelematta naista. Syvä hengenveto ja hymy kasvoille. Kymmenen. Vincent juoksi takaisin valokeilaan.

”Kiitos, kiitos, te olette kilttejä!” hän huusi. ”Ymmärrän että haluaisitte jäädä tänne, mutta pelkäänpä että todellisuus odottaa teitä. Teidän on aika palata sinne. Ja jos menetätte yöunenne jonkin täällä tapahtuneen takia, muistakaa: kaikki on vain leikkiä.”

Hän piti pienen tauon.

”Ehkä.”

Yleisö nauroi äänekkäästi. Ja hieman hermostuneesti. Vincent

ei voinut olla hymyilemättä. Se toimi joka kerta. Hän kiiruhti pois ennen kuin yleisö ehti nousta ylös. Ei näyttänyt hyvältä, jos taiteilija oli vielä lavalla yleisön alkaessa poistua. Ja jos heillä oli haettavanaan talvitakit, kuten tänään, he nousivat aiemmin yrittäen naiivisti välttää väistämättömän jonon. Nainen oli edelleen näyttämön takana olevassa sivutilassa Vincentin saapuessa sinne.

”Hän on täällä”, Vincent sanoi hiljaa mikrofoniinsa. ”Vartija tänne. Nyt.”

Se oli hakuammuntaa, mutta hyvällä tuurilla ääniteknikot kuuntelisivat häntä edelleen. Useimmat fanit, jotka etsivät hänet käsiinsä, olivat kilttejä, mutta hän ei halunnut mitään yllätyksiä kesken show’n. Etenkään naiselta, joka oli tunnettu ryntäilystään lavalle Vincentin esityksen loputtua. Sellainen ei ollut tervettä käytöstä. Vincent oli kuitenkin onnistunut välttämään naisen tapaamisen. Tähän asti.

Oli vaikea ajatella selkeästi. Show’n jälkeen hän tarvitsi aikaa rauhoittumiseen saadakseen aivojen lämpötilan takaisin alas. Hän ei pystynyt analysoimaan tilannetta niin hyvin kuin olisi pitänyt. Mutta hän ei voinut kuin olla ystävällinen odottaessaan vartijan ilmestymistä. Ja pitää etäisyyttä.

Hän osoitti alas lämpiöön johtavia lyhyitä portaita ostaakseen aikaa. Nainen kulki hänen edellään. Rapuissa näytti olevan seitsemän askelmaa. Ai niin. Vincent astui viimeisen askelman kaksi kertaa jotta pystyisi lopettamaan parilliseen lukuun. Nainen hänen edessään ei näyttänyt huomaavan mitään.

He saapuivat olohuoneeksi kalustettuun huoneeseen. Miksei vartija jo tullut? Sohvapöydällä oli neljä avaamatonta LOKA-vesipulloa. Vincent riisui pikkutakin ja heitti sen sohvan selkänojalle. Hän oikaisi yhtä pulloista, jotta kaikki etiketit osoittivat samaan suuntaan. Nainen piti jakun päällään. Vincent pyyhki kasvonsa kosteuspyyhkeillä saadakseen näyttämömeikin pois. Nainen rypisti nenäänsä lähes huomaamatta. Hyvä. Kaikki mikä voisi saada naisen haluamaan pois oli Vincentin eduksi. Toivottavasti hän myös haisi hieltä.

”Hei, en halua olla epäkohtelias”, hän sanoi, ”mutta täällä takana ei oikeastaan saisi olla.”

Hän avasi yhden vesipulloista ja kaatoi vettä lasiin. Hän katsoi epäluuloisesti kuplia.

”Et voi jatkaa näin”, Vincent sanoi sitten. ”Näyttämöalue on kiellettyä aluetta kaikilta, jotka eivät kuulu tuotantoon, ja...”

Nainen keskeytti hänet esittelemällä itsensä.

”Mina”, hän sanoi. ”Mina Dabiri. Olen poliisista.”

Nainen oikaisi nopeasti pullon, joka oli hieman liikahtanut Vincentin ottaessa oman pullonsa. Kaikki etiketit osoittivat taas samaan suuntaan. Sitten hän ojensi kätensä Vincentiä kohti. Vincent hiljeni ja ravisti kättä. Mestarimentalistilla ei äkkiä ollut käsitystäkään siitä, mitä hänen pitäisi sanoa.

MINA KATSOI MIESTÄ joka istui hänen edessään, pienen tummanruskean pöydän toisella puolella. Vincent Walder. Mina oli saanut odottaa miestä, kun tämä oli vaihtanut pois näyttämövaatteet – tyylikkään mutta hillityn sinisen puvun ja mustan paidan. Nyt Vincent oli pukeutunut huomattavasti rennommin, valkoiseen t-paitaan ja mustiin farkkuihin. Vaikka oli vasta maaliskuu ja talvi piti Gävleä edelleen tiukassa otteessaan, Vincentillä ei ollut takkia.

Hämmästyksekseen Mina huomasi pitävänsä miestä hyvännäköisenä. Hän piti harvoin ketään hyvännäköisenä. Ja mielessään hän ajatteli pikemminkin sanaa ”tyylikäs”. Mieheessä oli vanhahtavaa tyylikkyyttä, jopa farkut ja t-paita yllään. Kun Mina oli nähnyt hänet aiemmin puvussa, asia oli ollut vielä ilmeisempi.

Mina oli toivonut voivansa puhua hänen kanssaan yksityisemmässä paikassa, mutta Vincent oli vaatinut saada ruokaa. Ei koskaan ollut hyvä muuttaa suunnitelmaa, mutta mies sai päättää. Minahan oli tullut hänen luokseen. Tämän vuoksi heidän piti nyt keskustella arkaluonteisesta poliisiasiasta Harrys-ravintolassa – yhdessä niistä harvoista Gävlen paikoista, joissa keittiö oli auki vielä kymmenen jälkeen illalla.

Vincent näytti esityksensä jälkeen uupuneemmalta kuin Mina oli toivonut. Toivottavasti ruoka auttaisi. Mies pitäisi saada terästäytymään. Häntä itseään häiritsivät baarissa vähän matkan päässä seisovien asiakkaiden äänet. He puhuivat Skoonen murretta, ja kaikilla roikkui kaulassa valkoinen paperinen suorakaiteen muotoinen kortti. Luultavasti jostakin läheisen hotellin konferenssista. Minan mielestä he näyttivät lähinnä pikkuvanhoilta koululaisilta avainnauhat kaulassa.

Oluen ja toiveikkaiden feromonien haju leijui ilmassa, ja Mina olisi halunnut pukea suusuojuksen, mutta hän torjui ajatuksen ja keskittyi taas Vincentiin. Miehestä ei ollut mitään tietoa poliisin rekiste-

rissä, joten Minan oli pitänyt ottaa tästä selvää muilla keinoilla. Wikipedia ja googlaus olivat kertoneet, että mies täytti kuukauden päästä 47 vuotta, että Walder oli keksitty nimi ja että hän oli ammatiltaan ”mentalisti”.

Vincentistä kertovan Wikipedia-sivun mukaan mentalisti oli henkilö, joka loi psykologian, vaikuttamisen ja salaisten temppujen avulla kuvitelman esimerkiksi siitä, että hänellä oli yliluonnollisia kykyjä tai että hän pystyi lukemaan ajatuksia. Minan löytämien haastattelujen mukaan mies vaikutti olevan myös hyvin perillä tavallisesta taikuudesta. Vaikka Mina oli täällä, koska Vincent ymmärsi ihmisten toimintaa, ei taikuuteen liittyvä tieto haitannut – ajatellen Minan kansiossa olevia kuvia. Mina ei ollut löytänyt mitään tietoa Vincentin aiemmasta elämästä tai siitä, missä mies oli syntynyt. Wikipedian mukaan Vincent oli esiintynyt mentalistina jo 15 vuotta, mutta vasta viime aikoina hän oli saavuttanut suuren yleisön huomion erään TV4:llä pyörineen sarjan ansiosta.

Yhdessä jaksossa hän oli tehnyt psykologisen kokeen piilokameroiden edessä. Vincent oli valinnut sattumanvaraisesti erään miehen, jonka elämää hän oli alkanut täyttää huomaamattomilla suggestioilla ja hypnoottisilla komennoilla miesparan ymmärtämättä, mitä oli tekeillä. Lopulta mies oli eräänä yönä kirjoittanut spraymaalilla suurin kirjaimin VINCENT WALDER erään teollisuusalueen seiniin. Sata kertaa. Siihen oli kulunut monta tuntia.

Paikan päällä olleille vartijoille ei ollut kerrottu asiasta etukäteen. Kun he ottivat miehen kiinni ja kysyivät, mitä tämä oli tekemässä, hän vastasi ettei tiennyt mistä he puhuivat. Hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mitä hän oli viimeisten tuntien ajan tehnyt ja oli aidosti ihmeissään, kun näki maalitahrat käsissään ja vaatteissaan.

Mina ei ollut nähnyt ohjelmaa, mutta muisti kaikkien puhuneen siitä. Siitä oli syntynyt kova kohu. Monet kyseenalaistivat teon eettisyyden. Vincent itse selitti, että oli kyse fanaattisuudesta – hän halusi osoittaa, kuinka jopa kaikkein älyttömimmät ideat voivat tarttua alitajuntaamme ja ohjailla käytöstämme ilman, että me tajuaamme sitä. Seinäidea oli ilmeisesti kunnianosoitus jollekin Monty Python -filmille, ja kun Vincentiltä kysyttiin spraymaalilla kirjoitetusta teks-

tistä, hän sanoi sen olleen vähiten loukkaava asia, joka hänelle oli tullut mieleen. Sitä paitsi, hän oli sanonut, taiteilija signeeraa aina työnsä. Kyseisestä sitaatista oli syntynyt meemi Instagramiin. Se pyöri soveluksessa muutaman kuukauden, kunnes asia unohtui.

Friteerausöljyn ja grillatun lihan tuoksu saavutti Minan sieraimet sekuntia ennen kuin tarjoilija toi hampurilaisen Vincentin eteen. Avoimet majoneesi- ja ketsuppi-kulhot. Mina hätkähti. Kuka tahansa olisi voinut tehdä kulhoille jotakin matkalla keittiöstä pöytään. Uskomattoman epähygieenistä. Mina otti vasta ostamansa käsigeelipullon refleksinomaisesti taskusta, puristi toiselle kämmenelle nokareen ja hieroi sen käsiinsä.

”Tarvitsen hiilihydraatteja näytöksen jälkeen”, mentalisti sanoi anteeksipyytävästi. ”Muuten en pysty ajattelemaan selkeästi.”

Mies otti ranskanperunan lautaselta, upotti sen majoneesiin ja pisti suuhunsa. Mina katsoi häntä tarkkaan. Jos mies dippaisi vielä toisen kerran, Minan olisi pakko poistaa mies siitä ihmisjoukosta, jonka kanssa hän halusi olla tekemisissä. Onneksi Vincent kuitenkin dippasi vain kerran. Toivoa oli.

”Ja minun pitää todella pyytää anteeksi aikaisempaa käytöstäni”, Vincent sanoi. ”Luulin sinua erääksi toiseksi. Meillä on ollut ongelmia erään hieman... yli-innokkaan... ihailijan kanssa. Luulin sinua häneksi. Ei ollut tarkoitus olla tyyli.”

Mina huitaisi torjuvasti kädellään. Tarjoilija asetti oluen Vincentin eteen ja Cola Zeron Minan eteen. Mina otti taskustaan kertakäyttöisen pillin, veti suojapaperin irti ja laittoi pillin lasiin. Vincent katsoi sitä muttei sanonut mitään.

Mina odotti, kunnes tarjoilija oli poissa kuuloetäisyydeltä ennen kuin alkoi puhua.

”Sain vinkin tulla puhumaan kanssasi”, hän sanoi matalalla äänellä. ”Ymmärtääkseni tiedät hyvin paljon ihmisen psyykestä. Mutta ymmärrät myös tavallista taikuutta. Ja me tarvitsemme jonkun, joka tietää molemmista.”

Vincent nyökkäsi ja otti kulauksen olutta.

”Tein nuorempana paljon taikatemppuja”, hän sanoi. ”Mutta kak-sikymppisenä tajusin, etteivät korttitemput ehkä olleet kaikkein paras

keino hurmata naisia. Joten lopetin.”

”Auttoiko lopettaminen?” Mina kysyi.

”Sinä saat päättää. Tapasin ensimmäisen vaimoni kuukautta myöhemmin. Sittemmin olen taikonut vain harrastuspohjalta. Mutta miksi poliisissa halutaan tietää sellaisesta?”

Ennen kuin Mina ehti vastata, Vincent katsoi kelloa.

”Oi, pyydän kovasti anteeksi”, hän sanoi, ”mutta vaimosta puheen ollen. Kello on varttia vaille. Minun täytyy soittaa kotiin. Soittelemme aina tähän aikaan. Se kestää vain muutaman minuutin.”

Mina alkoi olla kärsimätön. Hän halusi päästä asiaan. Hänen oli jo pitänyt odottaa Vincentiä. Kollegoilla oli tapana sanoa Minaa liian tungettelevaksi. He sanoivat, että hänen pitäisi opetella olemaan sosiaalisempi, jos halusi saada muut avoimemmalle tuulelle. Hän itse epäili asiaa. Hän oli ollut poliisi jo lähes kymmenen vuotta eikä muistanut yhtään tutkintaa, jonka ratkaisu olisi riippunut siitä, kuinka mukava hän oli. Mutta toki.

”Ei hätää”, hän sanoi ja vaihtoi huomaamattomasti asentoa kovalla tuolilla.

Hän katsoi juomaansa ja sulki mielestään Vincentin äänen tämän puhuessa vaimonsa kanssa. Sen sijaan hän näki edessään laatikon, jonka he olivat löytäneet vajaata viikkoa aiemmin. Laatikon, joka näytti siltä kuin siinä olisi pitänyt olla kimaltelevia koristeita ja joka olisi voinut olla osa taikurin show’ta Las Vegasissa. Hän näki mielesään, kuinka paljettiasuinen avustaja – nainen tietysti, naisiahan aina nöyryytettiin taikatempuissa – kömpi laatikkoon ja kuinka taikuri – mies tietysti – pisti pitkiä miekkoja laatikossa olevista aukoista sisään yleisön päästellessä ”aaaah”- ja ”ooooh”-ääniä. Mina oli googlannut sen. Kyseinen naisvihamielinen illuusio oli nimeltään *The sword box*, tai vaihtoehtoisesti *Sword cabinet*, *Sword casket* tai *Sword basket*. Rakkaalla lapsella on selvästi monta nimeä. Alkuperäisessä muodossaan esityksessä ei edes ollut laatikkoa, vaan pelkästään pieni kori. Jonka sisällä oli lapsi. Iljettävää. Ilmeisesti tempua pidettiin kuitenkin klassikkona. Lapset ja naiset. Aina samat uhrin.

Mutta Mina ei istunut Harrys-ravintolassa Gävlessä hyytävän kylmänä iltana ja odottanut Vincent Walderia, koska hänen kolle-

gansa olivat löytäneet amatöörimäisesti kyhättyä taikurirekvisiitaa. Hän oli täällä laatikosta löytyneen ruumiin vuoksi. Ruumiin, jota he eivät vielääkään olleet onnistuneet tunnistamaan. Ja hän oli täällä, koska he olivat juuttuneet tutkinnassa paikalleen. He olivat seuranneet kaikkia jälkiä tavanomaisilla menetelmillä ilman tulosta. Lopulta Mina ja hänen esimiehensä Julia olivat päättäneet, että oli pakko käyttää epätavanomaisia menetelmiä, jos he halusivat ratkaista rikoksen.

Mina imaisi suuren kulauksen limsaa ja kiinnitti katseensa baarissa olevaan konferenssiseurueeseen. Hän yritti estää kuvia ilmaantumasta mieleensä. Hän ei todellakaan halunnut enää miettiä niitä. Mutta ne olivat muistissa, yhtä selkeinä kuin aiemmin. Hänelle tuli harvoin inhottava olo mistään, mutta tämä oli jotakin aivan erityistä. Laatikon kahdella sivulla töröttö miekkojen kahvoja. Toisilla sivuilla niiden kärjet. Niiden välissä, laatikon sisällä ja miekkoihin perverssin marionettinuken lailla kiinnitettynä, oli nuori nainen. Mina nipisti silmänsä yhteen. Liian myöhään. Aina liian myöhään.

Tutkinnassa ei ollut saatu selville, kuka nainen oli, eikä epäiltyä ollut. Laatikko ruumiineen oli lähetetty oikeuslääketieteen laitoksen Milda Hjortille, mutta Mina ei uskonut heidän löytävän mitään. Mitään merkityksellistä. Toimintatapa oli teon avain, siitä hän oli vakuuttunut.

Mina tuli äkkiä tietoiseksi siitä, että Vincent katsoi häntä. Mies oli ilmeisesti lopettanut puhelun vaimonsa kanssa. Mina selvitteli kurkkuaan ja pakotti kuvat pois päästään.

”Anteeksi tuo”, mies sanoi. ”Mutta nyt olen sinun. Kuulen puheestasi, ettet ole täältä päin. Arvaan että työskentelet Tukholmassa. Silti olet täällä, Gävlessä. Myöhään torstai-iltana. Ja haluat puhua taikuudesta ja ihmisen psyykestä mentalistin kanssa. Sanoitko että joku vinkkasi, että kannattaa tulla puhumaan minulle? Olen erittäin utelias tietämään syyn.”

Vincent kumartui eteenpäin kuin osoittaakseen kiinnostusta. Mina päätti antaa miehen odottaa. Tämä piti saada kiinnostumaan kunnolla.

”Näin että teit signeerausjutun show’n lopussa”, Mina sanoi ja

hymyili niin ystävällisesti kuin pystyi. ”Taiteilija ilmeisesti signeeraa edelleen aina työnsä.”

Mies näytti hämmentyneeltä ja naurahti sitten.

”Tarkoitatko naulaa? Tiedän, se on kamalan kliseistä. Mutta minäs teet. Yleisö odottaa minun tekevän sen, niin on ollut siitä tv-ohjelmasta asti. Enkä halua tuottaa pettymystä. Hehän ovat kuitenkin maksaneet illasta sekä aikaa että rahaa.”

Vincentin hartiat laskeutuivat, kun hän rentoutui. Jos hänellä oli ollut suojaus päällä, nyt se oli poissa. Toistaiseksi.

”Olit oikeassa äsken”, Mina sanoi. ”En olisi täällä, ellei asia olisi tärkeä. Meillä on nimittäin työn alla tapaus, jota en ymmärrä. Olemme tähän asti onnistuneet pitämään sen salassa lehdistöltä, mutta on luultavasti vain ajan kysymys, milloin pääset lukemaan siitä.”

Vincent leikkasi palan hampurilaisestaan. Mina oli sanomattoman iloinen, että mies söi sitä veitsellä ja haarukalla. Jos tämä olisi ottanut rasvaisen purilaisen käsiinsä, hän olisi noussut ja lähtenyt.

”Anteeksi”, Vincent sanoi ja heilutti haarukkaa, jossa oli pala hampurilaista, ”mutta mitä sillä on tekemistä minun kanssani?”

Vastaamisen sijaan Mina otti kansista beigen kirjekuoren ja veti kuvat ulos. Hän selasi esiin kuvan, jossa ei näkynyt lävistettyä ruumista, vaan pelkästään laatikko josta se oli löytynyt. Ja miekat. Hän asetti kuvan päällimmäiseksi ja liitti nipun yhteen paperiliittimellä. Vincentin ei todellakaan tarvitsisi nähdä muita kuvia.

”Tiedätkö mikä tämä on?” Mina kysyi ja osoitti kuvaa.

Vincentin haarukka pysähtyi senttimetrin päähän hänen avoimesta suustaan.

”*Sword casket*”, mies vastasi. ”Joskus siitä käytetään myös nimeä *Sword box*. Mutta mitä... miten... En ymmärrä.”

Hampurilaispala sujahti suuhun.

”En minäkään”, Mina sanoi. ”Tai oikeammin sanottuna meillä on tekijä, jota en ymmärrä. Mutta sinä saatat ymmärtää. Ajatellen... No, kaikkea tietämääsi. Joten haluan pyytää apuasi. Sanotaanko näin: Laatikko ei ollut tyhjä, kun löysimme sen. Naisen irrottaminen miekoista vei aikaa.”

Vincent lopetti pureskelun ja kalpeni silminnähden.

”Emme ole saaneet uhrista mitään selville”, Mina jatkoi. ”Uskon että ainoa tapa löytää tekijä on ymmärtää, miten hänen päänsä toimii. Toivon että voisin sanoa runneltujen ruumiiden olevan epätavallisia löytöjä, mutta sitä ne valitettavasti eivät ole. Eivät ainakaan niin epätavallisia kuin toivoisi. Mutta taikurilaatikossa? Se on uutta. Kenelle sellainen edes tulisi mieleen? Ja miksi ihmeessä? Tässä sinä astut kuvaan. Minä näin show’si. Sinä tiedät, miten ihmiset ajattelevat. Paremmin kuin useimmat muut. Auta minua ymmärtämään, kuka tekijä on.”

Vincent nojasi taaksepäin ja näytti hämmästyneeltä.

”Mutta eikö teillä ole omat rikospsykologit tällaista varten?” hän kysyi. ”Mitä sellaista luulet minun voivan selittää, mitä he eivät pysty? Rikollisten profilointi ei ole minulle ihan jokapäiväistä.”

Hän dippasi muutaman ranskanperunan majoneesiin ennen kuin söi ne.

”Kuten sanottu, sinä ymmärrät sekä psyykeä että taikuutta. Meidän rikospsykologimme ei ymmärrä. Ja sitä paitsi...”

Mina katsoi ympärilleen ennen kuin jatkoi matalalla äänellä.

”Sitä paitsi hänen viimeksi tekemänsä profiili oli ’keski-ikäinen kreikkalainen seurapiirimies’. Tekijäksi osoittautui nuori ruotsalainen nainen, joka työskenteli varastossa.”

Vincent ehti asettaa lautasliinan suun eteen ennen kuin ranskanperunat purskahtivat naurun mukana ulos.

”Siltikin tämä kuulostaa hieman erikoiselta”, hän sanoi. ”Minun tietääkseni poliisilaitoksessa ei yleensä suhtauduta kovin suopeasti siihen, että siviilit sekaantuvat asioihin... Eikä minulla ole mitään profilointiin liittyvää koulutusta. Olen oppinut paljon ihmisen toiminnasta, mutta johtopäätökseni pohjautuvat vain perustason psykologiaan, omille havainnoilleni ja yleisille tilastollisille todennäköisyyksille.”

”Mitä sitten luulet rikospsykologien tekevän?”

”Mutta minä olen viihdyttäjä. Kenellekään ei käy huonosti, jos minä teen näytöksessä virheen.”

”Paitsi sinulle itsellesi”, Mina sanoi. ”Luotat riittävästi kykyysi lukea muita, jotta uskallat ottaa riskin, että saat suuren naulan käteesi.”

Vincent hymyili heikosti.

”Sitä minun ei todellakaan pitäisi tehdä”, hän sanoi. ”Mutta okei. Vaikken oikein ymmärrä rooliani tässä, enkä sitä miksi tulitte minun luokseni.”

”Me...” Mina epäröi. ”Ryhmällämme on hieman epätavallinen asema. Olemme poliisilaitoksen varsinaisen organisaatiokaavion ulkopuolella.”

”Miksi?”

”No, esimiehemme Julia on poliisipäällikön tytär ja...”

”Nepotismia?”

Mina kiukustui ja huomasi miehen käsittäneen sen.

”Ei missään tapauksessa! Julia on äärimmäisen pätevä. Hän on luontainen johtaja, enkä yllätyisi jos hänestä itsestään tulisi poliisipäällikkö jonakin päivänä. Hän on kuitenkin poliisilaitoksen jäykään organisaatioon yhtä turhautunut kuin me kaikki muutkin. Ja pikemminkin *huolimatta* siitä, että hän on poliisipäällikön tytär, hän on saanut johdon ylipuhutuksi nimittämään hieman... riippumattomamman ryhmän, jota Julia johtaa ja jossa hän itse myös työskentelee.”

”Parhaista parhaiden kanssa?”

”No jaa”, Mina sanoi kuivasti. ”Se olisi ehkä liioittelua. *Beggars can't be choosers.*”

”Erikoisryhmä ilman erikoisosaamista?” Vincent sanoi ihmetellen.

Mina ymmärsi miehen hämmennyksen, muttei oikein tiennyt kuinka selittäisi asian. Hän yritti.

”Jokaisella on kykynsä. Mutta ihmiset ovat ihmisiä ja on tuhat syytä siihen, miksi poliisiyksikkö mielellään lainaa jonkun henkilökunnastaan.”

”Ja miksi sinut on lainattu?” Vincent kysyi heikko hymy suupielessä.

”En itse asiassa tiedä. Tiedän avuni poliisina. Olen itsepäinen ja kokenut, ja uskallan ajatella tavallisuudesta poikkeavasti.”

”Mutta?” Vincent kysyi, ja kurotti ottaakseen vielä yhden ranskanperunan.

”Mutta ryhmällä, jonka kanssa työskentelin, tuntui olevan vaikeaa kanssani. En lainkaan ymmärrä miksi. Minulla ei ollut mitään ongelmia heidän kanssaan. Minulla ei ole mitään ongelmia minkään ryhmien kanssa. Ryhmillä on ongelmia minun kanssani.”

Mina rykäisi ja jatkoi.

”Esimieheni on joka tapauksessa suostunut siihen, että käytämme ulkopuolista konsulttia tapauksen tutkinnassa. Voit saada vain vaatimattoman korvauksen. Mutta pääset osallistumaan johonkin mahdollisesti merkittävään ja saat vaihtelua.”

”Vaihtelua näyttämöllä seisomiseen, tarkoitat”, Vincent sanoi ja työnsi kuvat takaisin Minalle. ”Olet kai sekoittanut ’The Master Mentalistin’ ja todellisuuden. Olen pahoillani, kun olet tullut tänne turhaan. Mutta sinun pitää ymmärtää yksi asia. Kuten sanoin, minä olen viihdyttäjä. Hauskuutan ihmisiä. ’Mestarimentalisti’ on hahmo, ei mitään muuta. Mitä teen lavalla, se... Se jää sinne. Se ei ole todellisuutta. Voi ehkä vaikuttaa siltä, että minulla on erityisiä tai ainutlaatuisia kykyjä, mutta totuus on, että kuka tahansa voi opetella tekemään saman, mitä minä teen. Puhuit psykologisten profilien tekemisestä. Vieläpä murhaajien profilien. En tiedä mitään murhaajista. Ja vielä kerran – on ihmisiä, jotka tekevät sellaista työkseen. Ihmisiä jotka... Miten sinä sen sanoitkaan? Jotka voivat tehdä ’jotakin merkittävää.’”

Mies ei katsonut häntä silmiin. Tähän Mina ei ollut varautunut. Hän oli ajatellut, että mies sanoisi, ettei hänellä ollut aikaa tai että hänellä oli tärkeämpää tekemistä. Mina oli valmistautunut pönkittämään miehen egoa. Hän ei kuitenkaan ollut uskonut, että mies valehtelisi hänelle.

”Ymmärrän”, hän sanoi ja nousi.

Uuden strategian vuoro.

”Sitten minä erehdyin. Olet vain todella vakuuttava lavalla. Pyydän anteeksi. Sehän oli joka tapauksessa vain päähänpisto. Maksan laskun ja sitten unohdamme koko jutun. Jätin kuitenkin varmaan baaritiskille skoonelaisten viereen.”

”Helsingborgilaisten”, Vincent sanoi väsyneesti ja alkoi taas näykkiä hampurilaistaan. ”He ovat Helsingborgista. He osallistuvat

täällä sähköturvallisuuskonferenssiin. Sen näkee heidän nimilaattojensa logosta. Enkä häiritsisi heitä, jos olisin sinä. Tuo pitkä nainen, joka seisoo selkä tännepäin, on juuri aloittanut keskustelun miehen kanssa. Illan ensimmäinen keskustelu, jossa hänen ei tarvitse kumartua ja tehdä itseään pienemmäksi, jotta mies uskaltaisi jäädä paikalle. Harmi vain, että juuri tuo mies on naimisissa. En ymmärrä, mitä miehet luulevat näyttävänsä sinkuilta heti kun ottavat sormuksen pois. Aivan kuin se, että he ovat naimisissa, ei silti näkyisi kilometrien päähän. No joka tapauksessa. Kaksikko ei varmaan halua meitä häiritsemään, ja nainen näyttää tarvitsevan tuota.”

Mina pinnisteli piilottaakseen hymynsä. Vincent ei vaikuttanut tiedostaneen, mitä oli juuri sanonut.

”Eikä sinun tarvitse hakea laskua”, mies lopetti. ”Olen jo maksanut.”

”Miten monta askelmaa on Gävle Teaterin näyttämöltä lämpiöön?” Mina sanoi nopeasti.

Vincent nosti katseensa ja näytti häkeltyneeltä.

”Kahdeksan”, hän sanoi, ”mutta miksi sinä sitä kysyt?”

”Niitä on seitsemän. Ellei ota yhtä lisäaskelta päätyäkseen parilliseen numeroon.”

Vincentin suu lokahti auki. Mina oli saanut hänen huomionsa. Luultavasti mies ei ollut tottunut siihen, että muut huomasivat hänen omalaatuiset tapansa. Mina istui takaisin alas ja hymyili nyt avoimesti.

”Kuten jo kysyin”, hän sanoi ja työnsi kuvat takaisin Vincentille. ”Onko mitään ideoita?”

”Okei sitten”, Vincent sanoi. ”Sinä voitit. Tällä kertaa.”

Päällimmäinen kuva oli luiskahtanut sivuun ja paljasti osan sen alla olevasta otoksesta. Mina ei ollut riittävän nopea estääkseen Vincentiä, kun tämä veti kuvan esiin.

”Voi helvetti”, mies sanoi ja irvisti.

”Kyllä. Tuo on aivan oikea reaktio.”

Vincent katsoi kuvaa siristellen, kuin totuttaakseen itsensä vähitellen karmean näkyyn.

”Mikä tuo on?” hän kysyi ja näytti osoittavan esinettä, joka oli ruumiin viereen asetetussa muovipussissa.